క్రిమినల్ అప్పీలు నెం.165/1957

1957
అక్టోబర్ 28

సర్జుగ్ రాయ్ మరియు ఇతరులు

వర్సెస్

బీహార్ రాష్ట్రము

(బెంచ్: న్యాయమూర్తులు – బి.పి.సిన్హా మరియు జె.ఎల్.కపూర్)

క్రిమినల్ రివిజన్ – శిక్షను పెంచడం – హైకోర్టు అధికారం – ట్రయల్ కోర్టు ద్వారా విధించదగిన గరిష్ట శిక్షను మించి పెంపుదల – కోడ్ ఆఫ్ క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ (V ఆఫ్ 1898), సెక్షన్లు 31 మరియు 439.

భారతీయ శిక్షాస్మృతి సెక్షన్ 395 క్రింద దొంగతనం నేరానికి ఇందలి దరఖాస్తుదారులు ఒక అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి ముందు విచారించబడ్డారు. క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సెక్షన్ 31(3) (అప్పుడున్నమేరకు) ప్రకారం అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి గరిష్టంగా ఏడు సంవత్సరాల కఠిన కారాగార శిక్ష విధించగలరు. వారు ఒక్కొక్కరికి ఐదు సంవత్సరాలు కఠిన కారాగార శిక్ష విధించబడినది. దరఖాస్తుదారులు హైకోర్టును ఆశ్రయించారు మరియు హైకోర్టు తన పునర్విచారణ పరిధిలో శిక్షను పెంచుటకు దరఖాస్తుదారులకు నోటీసు ఇచ్చింది. హైకోర్టు వారి అప్పీలును తోసిపుచ్చింది మరియు శిక్షను పది సంవత్సరముల కఠిన కారాగార శిక్షగా పెంచింది.

హైకోర్టు, తన పునర్విచారణ పరిధిలో, క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ సెక్షన్ 439 క్రింద ట్రయల్ కోర్టు విధించదగు గరిష్ట శిక్ష పరిమితికి మించి శిక్షను పెంచడానికి అధికారం కలిగి ఉంటుందని తీర్పు ఇవ్వబడినది.

బేద్ రాజ్ వర్సెస్ ఉత్తర ప్రదేశ్ రాష్ట్రము (1955) 2 ఎస్.సి.ఆర్. 583 గా సూచించబడినది.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీల్ నం.165/ 1957.

అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి 2వ కోర్టు చాప్రా న్యాయస్థానంలో 1953 నాటి ట్రయల్ నెం.70లో, 1953, డిసెంబర్ 12 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుల నుంచి ఉత్పన్నమైన పాట్నా హైకోర్టు యొక్క క్రిమినల్ రివిజన్ నెం.1954 నాటి 205తో క్రిమినల్ అప్పీలు 1953 నాటి 699లో తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు తేదీ 1955 ఆగష్టు 4వ తేదీ నుండి ప్రత్యేక అనుమతి అభ్యర్థన

అప్పీలు దారులకు – జి.సి.మాథుర్

ప్రతివాదికి – ఎస్.పి.వర్మ

1957 అక్టోబర్ 28 నాడు ఈ క్రింది కోర్టు తీర్పును న్యాయమూర్తి సిన్హా ప్రకటించారు.

ఈ అప్పీలులో నిర్ణయించడానికి ఏకైక ప్రశ్న ఏమిటే, హైకోర్టు తన పునర్విచారణ అధికార పరిధిలో, ప్రస్తుత కేసులో చేసినట్లు, నిందితులపై ట్రయల్ కోర్టు విధించదగిన గరిష్ఠ శిక్ష పరిమితిని మించి, శిక్షను పెంచే అధికారం కలిగి ఉందా అనునది. భారతీయ శిక్షాస్మృతి సెక్షన్ 395 క్రింద దోపిడీ నేరానికి ఇతరులతో పాటు అప్పీలు దారులు సరన్ జిల్లాలోని చాప్రా అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి ముందు విచారణకు ఉంచబడ్డారు. వారు, మరో ఇద్దరితో పాటు గా భారతీయ శిక్షాస్మృతి సెక్షన్ 395 క్రింద దోషులుగా నిర్ధారించబడినారు మరియు 12 డిసెంబర్, 1953 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుల ద్వారా అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి గారిచే ఐదు సంవత్సరాలు కఠిన కారాగార శిక్ష విధించబడింది. ఇతర నిందితులు వదిలివేయబడ్డారు. దోషులు పాట్నాలోని హైకోర్టును ఆశ్రయించారు. హైకోర్టు, దాని పునర్విమర్శ అధికార పరిధిలో, అప్పీల్‌ను అంగీకరించేటప్పుడు, అప్పీలుదారులపై నేరనిర్ధారణను కొనసాగించిన సందర్భంలో, వారి శిక్షను ఎందుకు పెంచకూడదో కారణం చూపాలని కోరింది. అప్పీల్ మరియు శిక్ష పెంపుదల నిబంధనను ఆ కోర్టులోని ద్విసభ్య ధర్మాసనం కలిపి విచారించింది. హైకోర్టు, ఆగస్టు 4, 1955 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు ద్వారా, ఇద్దరు అప్పీలుదారుల అప్పీల్‌ను అనుమతించింది మరియు వారిని నిర్దోషులుగా ప్రకటించింది, అయితే మిగిలిన ఆరుగురు అప్పీలుదారులకు వ్యతిరేకంగా శిక్షను కొనసాగించింది. శిక్షపై ప్రశ్నకు హైకోర్టు

"దోపిడికి సంబంధించిన నేరం విపరీతంగా పెరిగిపోయింది. అమాయకులు , వారి ఇళ్లలో నిద్రిస్తున్నప్పుడు, వారిపై దాడి చేసి , వారికి చెందినవాటిని బలవంతంగా లాక్కోవడం చాలా హేయమైన నేరం" అని పేర్కొంది. ఐదేళ్ల కఠిన కారాగార శిక్ష ఎంత మాత్రం సరికాదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. అందువల్ల, ప్రతి ఒక్కరి కఠిన కారాగార శిక్షను 10 సంవత్సరాలకు పెంచింది మరియు ఆరుగురు అప్పీలుదారులు శిక్షకు సంబంధించిన ప్రశ్నకు మాత్రమే పరిమితమైన అప్పీలుకు ప్రత్యేక అనుమతిని పొందారు , ప్రశ్న ఏమిటంటే , ట్రయల్ కోర్టు యొక్క అధికార పరిమితులకు మించి శిక్షను పెంచే అధికార పరిధి హైకోర్టుకు ఉందా అనేది.

ఇతరులతో పాటు , అప్పీలుదారులకు వ్యతిరేకంగా , నేరారోపణకు సంబంధించిన అంశం. జూలై 1 మరియు 2, 1952 మధ్య రాత్రి రంజిత్ బహదూర్ అనే మైనర్ ఇంట్లో జరిగిన దోపిడి. అర్ధరాత్రి దాటిన తరువాత, 16 లేదా 17 మంది దొంగలు, వివిధ మారణాయుధాలతో పూర్తి ఆయుధాలతో, గొడ్డలితో ఇంటి ప్రధాన ద్వారం తలుపును తెరిచారు. ఇంట్లోకి వెళ్లిన తర్వాత పెట్టెలను పగలగొట్టి ఇనుప పెట్టెను తారుమారు చేసి ఇరవై వేల రూపాయల విలువైన వస్తువులను తీసుకున్నారు. ఇంట్లోని వారు మితిమీరిపోయారు. వారిలో కొందరు , ఇంటి నుండి తప్పించుకుంటూ, పెద్ద మంటలను ఎత్తారు, ఇది ఆక్రమించే దొంగల గుంపుకు వ్యతిరేకంగా హెచ్చరికే సంప్రదాయ పద్ధతి . ఆ హెచ్చరికతో, గ్రామంలోని అనేక మంది ప్రజలు వచ్చారు కానీ కాల్చివేస్తారనే భయంతో దొంగలను ఎదుర్కొనే ధైర్యం చేయ లేదు. దోపిడీదారులకు వ్యతిరేకంగా ఇటుక పెళ్లలను ఉపయోగించడంతో వారు తమ దోపిడీ సొత్తుతో తప్పించుకున్నారు . అందువల్ల, ఇది ఇంట్లో నివాసితుల జీవితాలు మరియు అదృష్టాలకు సంబంధించిన తీవ్రమైన సంఘటనగా కనిపిస్తుంది మరియు సహజంగానే, హైకోర్టు ఈ నేరాన్ని చాలా తీవ్రంగా పరిగణించింది.

ఈ కోర్టులో , కోర్టు సహాయకుడుగా హాజరైన అప్పిలెంట్ల తరపు విజ్ఞులైన న్యాయవాది , మొదటిగా శిక్షను 5 నుండి 10 సంవత్సరాలకు పెంచడంలో హైకోర్టు తన అధికారాలను మించిపోయిందని, ట్రయల్ కోర్టు స్వయంగా 7 సంవత్సరాల కంటే ఎక్కువ జైలు శిక్ష

విధించకపోవచ్చని వాదించారు . ప్రత్యామ్నాయంగా, అప్పీలు దారుడు వ్యతిరేకంగా శిక్షను పెంచునపుడు, హైకోర్టు బెడ్ రాజ్ వర్సెస్ ది స్టేట్ ఆఫ్ ఉత్తరప్రదేశ్ [1] కేసులో హైకోర్టు ఈ కోర్టు ఆదేశాలను దృష్టిలో ఉంచుకోలేదని , అతను వాదించాడు. చివరగా, ఈ కేసు పరిస్థితులలో , ఏ కోణంలో చూసినా 10 సంవత్సరాల కఠిన కారాగార శిక్ష చాలా తీవ్రంగా ఉందని వాదించారు. మా అభిప్రాయం ప్రకారం, ఈ శోధనలలో దేనిలోనూ ఎటువంటి ప స లేదు. ప్రత్యేక సెలవు మంజూరు చేయబడిన ప్రధాన అంశం ఏమిటంటే , క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క 31(3) క్రింద విస్తృతమైన అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి విధించదగిన దానికంటే ఎక్కువ శిక్ష విధించడానికి హైకోర్టుకు గల యోగ్యత గురించిన ప్రశ్న: ట్రయల్ జడ్జి 7 సంవత్సరాల కంటే ఎక్కువ జైలు శిక్ష విధించలేదు. హైకోర్టు శిక్షను 5 నుంచి 7 ఏళ్లకు పెంచవచ్చని, మరియు తర్వాత ఉండదని వాదన. నేరనిర్ధారణ అయితే నిందితులకు 7 సంవత్సరాలకు మించని జైలు శిక్ష. విధించబడుతుందనే పూర్తి అవగాహనతో నిందితుల విచారణను అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జికి అప్పగించారని భావించడం ద్వారా ఈ వాదనను అమలు చేయాలని కోరుతున్నారు. దాని పునర్విమర్శ అధికార పరిధిలో , విచారణ న్యాయమూర్తి చేసిన తప్పులను సరిదిద్దడానికి మాత్రమే హైకోర్టు తన అధికారాలను వినియోగించుకోగలదు. అందువల్ల, మహాఅయితే , ట్రయల్ జడ్జి అత్యున్నత శిక్షను విధించి ఉండవలసిందని, దానికి కోడ్ ద్వారా అధికారం కల్పించబడిందని హైకోర్టు చెప్పగలదు . హైకోర్టు పునర్విమర్శ దశలో , ట్రయల్ కోర్టు విధించదగు 7 సంవత్సరాల కఠిన కారాగార శిక్ష కంటే ఎక్కువ శిక్ష విధించాలని పట్టుబట్ట కుండా ఉండాలిసిందని కూడా వాదించబడినది.

ఒక శిక్షను పెంచడానికి హైకోర్టు యొక్క అధికారం , కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 439 సబ్-సెక్షన్ (1)లో ఉంది. కోడ్ కింద అప్పీల్ కోర్ట్ యొక్క అధికారాలను ఇది హైకోర్టుకు ఇస్తుంది , అలాగే శిక్షను పెంచే అధికారం కూడా ఉంటుంది. ఉప-విభాగం (1)లోని పదాలు శిక్షను పెంచే

1. [1955] 2 SCR 583.

అధికారంపై ఎటువంటి పరిమితి విధి యేవీగాలేవు . అందువల్ల, ఒక నిర్దిష్ట నేరానికి భారతీయ శిక్షాస్మృతి సూచించిన గరిష్ట పరిమితి వరకు హైకోర్టు ఏదైనా శిక్షను విధించవచ్చు. ఈ కేసులో, సెక్షన్ 395, ఐ.పి.సి. క్రింద హైకోర్టు గరిష్టంగా యావజ్జీవ కారాగార శిక్షను విధించవచ్చు . క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్‌లో ఆ అధికారాన్ని పరిమితం చేసే ది ఏదైనా ఉందా ? శిక్ష విషయంలో పరిమిత అధికార పరిధి ఉన్న న్యాయస్థానానికి కేసు విచారణను అప్పగించిన వాస్తవాన్ని, సరైన మరియు తగిన శిక్షను విధించే హైకోర్టు అధికారంపై పరిమితి విధించడానికి ఉపయోగించ రాదు. సెషన్స్ కోర్టు నిర్వహించిన విచారణలో తగిన శిక్షను విధించే హైకోర్టు అధికారంపై పరిమితి విధించాలని శాసనసభ ఉద్దేశించలేదని సెక్షన్ 439 సబ్-సెక్షన్ (3) క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ ద్వారా స్పష్టం చేయబడి యిది. ఈ నిబంధనలో ఇలా ఉంది: " (3) సెక్షన్ 34 క్రింద కాకుండా వేరే విధంగా వ్యవహరించే మేజిస్ట్రేట్ జారీ చేసిన శిక్షను గురించి ఈ సెక్షన్ క్రింద చూస్తున్నప్పుడు , ఈ కోర్టు ఉద్యోగంలోని నిందితుడు పాల్పడిన నేరానికి ఒక ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్ లేదా ఒక మొదటి తరగతి మేజిస్ట్రేట్ ఆ నేరానికి విధించదగు శిక్షను మించి, ఆ కోర్టు విధించలేదు .''

సాధారణంగా న్యాయాధికారులు విధించే శిక్షను కోడ్‌లోని సెక్షన్ 32 నిర్దేశిస్తుంది . ప్రెసిడెన్సీ మేజిస్ట్రేట్‌లు మరియు ఫస్ట్ క్లాస్ మేజిస్ట్రేట్‌ల విషయంలో (జరిమానాకు సంబంధించిన అన్ని ప్రశ్నలను విస్మరిస్తూ) అది రెండు సంవత్సరాలకు మించని జైలు శిక్ష , కానీ నిర్దిష్ట ప్రాంతాలలో , ఒక జిల్లా మేజిస్ట్రేట్ లేదా మేజిస్ట్రేట్ , ఫస్ట్ క్లాస్ , ఒక మేజిస్ట్రేట్‌గా, మరణశిక్ష విధించబడని అన్ని నేరాలను విచారించే అధికారం ఇవ్వడానికి సెక్షన్ 30 ప్రభుత్వానికి అధికారం ఇస్తుంది. సెక్షన్ 30 క్రింద అధికారం కలిగిన ఒక మేజిస్ట్రేట్ 7 సంవత్సరాలు లేదా అంతకంటే తక్కువ కాలానికి జైలు శిక్ష విధించవచ్చు. ఈ విధంగా , సెక్షన్ 31(3) క్రింద అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి యొక్క అధికారాలు , మరియు సెక్షన్ 30 క్రింద ప్రత్యేకంగా అధికారం కలిగిన మేజిస్ట్రేట్‌లు . సెక్షన్ 31(3) మరియు సెక్షన్ 34 నిబంధనలు దాదాపు ఒకేలా ఉన్నందున, కారాగార శిక్ష విధించడానికి , ఒకే విధమగు అధికారాలు కలిగి ఉన్నారు , 439 (3) నిబంధనల నుండి సెక్షన్ 30 కింద ప్రత్యేకంగా

అధికారం పొందిన వారు కాకుండా ఇతర న్యాయాధికారులు విచారించిన కేసులకు సంబంధించి శిక్ష విధించడానికి హైకోర్టు యొక్క అధికారంపై ఉన్న ఏకైక పరిమితి అని స్పష్టంగా తెలుస్తుంది మరియు ఆ విధంగా సెక్షన్ 34 క్రింద అధిక శిక్ష విధించు అధికారాలను కలిగి ఉంది. పైన పేర్కొన్న సబ్ – సెక్షన్ (3) సెక్షన్ 30 క్రింద ప్రత్యేక అధికారం కలిగిన మేజిస్ట్రేట్ ద్వారా వ్యవహరించే కేసులలో హైకోర్టు అధికారాలపై ఎటువంటి పరిమితులను విధించదు . అందువల్ల, అటువంటి సందర్భంలో , ఆ మేజిస్ట్రేట్ విధించిన దాని కంటే ఎక్కువ శిక్షను విధించే అధికారం హైకోర్టుకు ఉంది. ఆ సబ్ – సెక్షన్‌లో సెషన్ కోర్టు నిర్వహించే విచారణ గురించి ఎటువంటి ప్రస్తావన లేదు. ఒక వేళ హైకోర్టు సెక్షన్ 30 క్రింద ప్రత్యేకంగా అధికారం కలిగిన మేజిస్ట్రేటు విధించిన శిక్షను గరిష్ట పరిమితికి మించి పెంచగలిగితే, మరియు సెక్షన్ 34 క్రింద చేస్తున్న సూచన , అసిస్టెంట్ సెషన్స్ జడ్జి జరిపిన విచారణలో శిక్షను పెంచే విషయంలో హైకోర్టు అధికారాన్ని అప్పీలుదారుల తరపున సూచించిన విధంగా పరిమితం చేయాలని భావించడానికి ఎటువంటి కారణం లేదు. ఆ విధంగా సెక్షన్ 30 సి.ఆర్.పి.సి. క్రింద ప్రత్యేకించి అధికారం కలిగిన మేజిస్ట్రేటు విచారించిన కేసుల్లో కాకుండా ఇతర మేజిస్ట్రేట్ విచారించిన కేసుల్లో భారతీయ శిక్షాస్మృతి సూచించిన గరిష్ట స్థాయికి మించి శిక్షను పెంచడానికి హైకోర్టు యొక్క అధికారంపై ఎటువంటి పరిమితి లేదని స్పష్టం చేస్తుంది . కొన్ని హైకోర్టులు తన వాదనకు వ్యతిరేకంగా ప్రకటించిన కొన్ని నిర్ణయాలు ఉన్నాయని అప్పీలుదారుల తరపు న్యాయవాది చాలా సరిగ్గా మాకు తెలియజేసారు , మరియు అతని వాదనకు మద్దతుగా అభిప్రాయాన్ని తీసుకున్న నిర్ణయం ఏదీ లేదు . మా అభిప్రాయం ప్రకారం , అప్పీలుదారుల తరపున సూచించిన విధంగా హైకోర్టు అధికారాన్ని పరిమితం చేసే ఎటువంటి నిబంధన క్రిమినల్ ప్రొసీజర్ కోడ్‌లో లేదు, మరియు ఆ అభిప్రాయాన్ని తీసుకునే హైకోర్టుల నిర్ణయాన్ని వ్యతిరేకించే కారణాలు లేవు. వారి రెండవ వివాదానికి అప్పీలుదారుల తరపున మద్దతుగా ఆధారపడిన కేసు (బెడ్ రాజ్ వర్సెస్ ది స్టేట్ ఆఫ్ ఉత్తరప్రదేశ్ (1) కూడా పుట 584 వద్ద ఉన్న క్రింది పరిశీలనల నుండి అదే ముగింపును సూచించినట్లు కనిపిస్తోంది.

"ఇప్పుడు, దానిని పెంచడానికి హైకోర్టు అధికారంపై ఎటువంటి పరిమితి విధించబడి లేకున్నా, ఇది ఒక న్యాయపరమైన చర్య మరియు విచక్షణతో చేయదగు అన్ని న్యాయపరమైన చర్యల వలె, బాగా తెలిసిన న్యాయపరమైన మార్గాల్లో వినియోగించడం తప్పనిసరి."

రెండవ వాదనలో, శిక్ష గురించి ప్రశ్న-న్యాయమైన రీతిలో అమలు చేయవలసిన విచక్షణకు సంబంధించిన అంశం అని చెప్పడంలో సందేహం లేదు, అంటే ట్రయల్ కోర్టు విధించిన శిక్షలో తేలికగా జోక్యం చేసుకోకూడదు మరియు సాక్ష్యంలో వెల్లడించిన మొత్తం పరిస్థితులను పరిగణనలోకి తీసుకుని, విధించిన శిక్ష సరిపోదని అప్పీల్ కోర్టు నిర్ధారణకు వస్తే తప్ప పెంచకూడదు. ప్రస్తుత కేసులో, దౌర్జన్యానికి సంబంధించిన నేరం ఎంతగా పెరిగిపోయిందంటే, హైకోర్టు చేతిలో ఉన్నదానిని పోలిన తీవ్రమైన దోపిడీకి సంబంధించి రుజువైన కేసుల్లో, భయం కలిగించే విధంగా శిక్షను విధించాలని సూచించారు. అందువల్ల హైకోర్టు 10 సంవత్సరాల కఠిన కారాగార శిక్షను విధించడాన్ని సమర్థించింది. కేసులో వెల్లడించిన పరిస్థితుల దృష్ట్యా, పైన సూచించినట్లుగా, హైకోర్టు పెంచిన శిక్ష అధికమని నిర్ధారించలేము. తదనుగుణంగా, అప్పీలు తిరస్కరించబడింది.

అప్పీలు కొట్టివేయబడింది.